

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., a JUDr. Zory Šmolkové ve věci

žalobkyně: V. K.
zastoupené advokátem Mgr. Zdeňkem Honzíkem
sídlem Rooseveltova 49/16, 301 00 Plzeň

proti
žalovanému: Generální ředitel Vězeňské služby ČR
sídlem Soudní 1672/1a, 140 67 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2021, č. j. VS-197992-7/ČJ-2020-80000L-51ODV, ve věci služebního poměru

takto:

- I. Rozhodnutí Generálního ředitele vězeňské služby ČR ze dne 25. 5. 2021, č. j. VS-197992-7/ČJ-2020-80000L-51ODV se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Zdeňka Honzíka, advokáta se sídlem Rooseveltova 49/16, 301 00 Plzeň.

Odůvodnění:

I. Vymezení předmětu řízení

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 29. 7. 2021 se žalobkyně domáhá zrušení výše nadepsaného rozhodnutí Generálního ředitele Vězeňské služby ČR, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí ředitele Věznice a ústavu pro výkon zabezpečovací detence Vězeňské služby ČR Opava ze dne 31. 8. 2020, č. j. VS-10947-135/ČJ-2017-8032PR (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Uvedeným rozhodnutím ředitele věznice nebylo vyhověno žádosti žalobkyně o náhradu škody na zdraví ve výši 62 743 Kč dle § 98 odst. 1 a 2 zákona 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), která měla vzniknout v důsledku jednání nadřízeného pracovníka žalobkyně, vedoucího oddělení vězeňské stráže Věznice a ústavu pro výkon zabezpečovací detence Opava (dále jen „nadřízený“).

II. Žalobní body

3. Žalobkyně se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, neboť se neztotožňuje se závěry odvolacího orgánu, podle kterého nebyly naplněny podmínky pro založení odpovědnosti vězeňské služby za škodu jednáním nadřízeného žalobkyně, mjr. Mgr. Ř. (dále jen „nadřízený“). Žalobkyně je přesvědčena, že ve spisovém materiálu, zejména pak v prvostupňovém rozhodnutí, je obsažen a vyhodnocen dostatek důkazů potřebný pro prokázání odpovědnosti Vězeňské služby ČR za jednání nadřízeného. Žalobkyně byla vystavena šikanóznímu jednání nejen příslušníků eskortní směny, ale i vedoucího oddělení, který tento stav záměrně vyvolal přivoláním žalobkyně do kolektivu příslušníků eskortní směny a při jeho vzdělání a vyšší manažerské funkce si následků musel být vědom, což vyplynulo i z napadeného rozhodnutí, které jednání nadřízeného hodnotí jako manažerské selhání.
4. Skutkový stav je podle žalobkyně dostatečně prokázán provedeným šetřením orgánu generálního ředitele Vězeňské služby ČR, výpověďmi dvou spolupracovníků žalobkyně, kteří ve výpovědích obsažených ve spisovém materiálu ke správnému řízení popisují zhoršený psychický stav žalobkyně po návratu z jednání s nadřízeným, výpovědí nadřízeného, který se k jednání měl přiznat a v rozhodnutí ředitele věznice jako orgánu prvního stupně.
5. Škodlivý následek na straně žalobkyně pak prokazuje vedle již zmíněných výpovědí nastalá pracovní neschopnost, zpráva ošetřujícího lékaře a nově znalecký posudek z oboru zdravotnictví, který škodu způsobenou žalobkyni vyčíslil ve výši 200 bodů. Příčinná souvislost je dle žalobkyně nadále zcela zřejmá.
6. Ředitel věznice ve svém rozhodnutí vyhodnotil zjištěný skutkový stav zcela účelově a své rozhodnutí podřídil obraně svého podřízeného (nadřízeného žalobkyně), aby zamezil odpovědnosti Vězeňské služby ČR za jednání svého zaměstnance. Obdobného zkreslování se pak podle žalobkyně ve svém rozhodnutí dopouští i generální ředitel vězeňské služby

v rozhodnutí o odvolání žalobkyně. V rozhodnutí je opomíjena celá řada skutečností. Žalobkyně se k jednání s nadřízeným musela dostavit podle rozkazu nadřízeného a rovněž nežádala o změnu eskortních směn, ale o změnu dosažitelnosti během následujícího víkendu. K lékaři se žalobkyně dostavila již v den následující po jednání s nadřízeným, nikoliv po devíti dnech, jak uvádí rozhodnutí, což bylo známo i nadřízenému, který ji v tentýž den kontaktoval a oznámil jí zahájení kázeňského řízení. Tvrzené přiznání svého podílu na celé situaci je zcela v rozporu s názorem žalobkyně a vyplývá toliko z vyjádření ředitele věznice. Výpovědi jednotlivých svědků jsou ve vzájemném rozporu, navíc se jedná o podřízené osoby, přičemž někteří z nich neměli s řízením nic společného a na místě samém se nevyskytovali. Nadřízený žalobkyně si byl plně vědom, jaké následky mohou nastat.

7. Na základě výše uvedeného je podle žalobkyně napadené rozhodnutí zcela v rozporu s ustanovením § 180 odst. 4 zákona o služebním poměru, neboť závěry rozhodnutí nejsou souladné s důkazní situací a rovněž s § 181 odst. 4 zákona o služebním poměru.

III. Vyjádření žalovaného

8. Ve svém vyjádření žalovaný plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a prvostupňového rozhodnutí. Dále konstatuje, že žalobkyně nemá nárok na náhradu škody na zdraví podle § 98 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru, jež jí měla být způsobena bezpečnostním sborem, neboť pro dovození odpovědnosti bezpečnostního sboru nebyly splněny všechny zákonné podmínky.
9. K žádnému poškození zdraví žalobkyně v důsledku úmyslného porušení dobrých mravů ze strany nadřízeného a dalších spolupracovníků podle žalovaného nedošlo, ačkoliv celé jednání lze označit za vybočení z pravidel služební zdvořilosti.
10. Žalovaný má dále za to, že skutkový stav byl zjištěn v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí dostatečně a bez důvodných pochybností. Veškeré zjištěné důkazy byly řádně posouzeny a rovněž byly vypořádány všechny námitky žalobkyně.

IV. Replika žalobkyně

11. Žalobkyně v replice ze dne 15. 11. 2021 k vyjádření žalovaného upřesnila, že nadřízený ani v jediném okamžiku jednání agresorů nezabránil a ani se o to nepokusil. Nadřízený je vysokoškolsky vzdělán, tedy musel v průběhu studia absolvovat výuku psychologie a musel mít povědomí o určitých situacích vyvolávajících stres. Zároveň si tak musel být vědom následků na osobě ženského pohlaví, která je obrazně a fakticky vhozena do nepřátelského prostředí dospělých mužů, když toto nepřátelské prostředí předem připravil a mohl předpokládat následek, který vznikl. Žalovaný tak dle žalobkyně nereflexuje existenci úmyslu nepřímého a nerozlišuje mezi úmyslem přímým a nepřímým.

V. Zjištěný skutkový stav

12. Ze spisového materiálu krajský soud zjistil, že v pátek dne 7. 8. 2015 v dopoledních hodinách žalobkyně vnesla vůči svému nadřízenému požadavek na změnu dosažitelnosti v době víkendu s odkazem na množství již odpracovaných přesčasových hodin a možnost zastoupení některým z jejích spolupracovníků z jiné pracovní směny.

13. Kolem 12.00 hod. téhož dne se žalobkyně na výzvu svého nadřízeného dostavila do místnosti eskortní směny, kde měla v přítomnosti dalších šesti spolupracovníků a svého nadřízeného podle jeho pokynu přednést opakovaně svůj požadavek na změnu dosažitelnosti. Následná výměna názorů, při které, jak vyplývá ze spisu, měla žalobkyně na rozdíl od ostatních účastníků po celou dobu stát, se měla týkat rozdělení pracovních směn a měla být vedena konfrontačním způsobem.
14. Po ukončení této schůzky se měla žalobkyně dostavit za jedním ze svých spolupracovníků, který ve své výpovědi potvrdil její silně rozrušený psychický stav. V následujícím týdnu kontaktovala žalobkyně psychiatricku s žádostí o pomoc, v reakci na tuto žádost se k ní žalobkyně dne 19. 8. 2015 dostavila. Žalobkyni byla diagnostikována posttraumatická stresová porucha s panickou úzkostí a nařízena medikace. Lékařská zpráva kvalifikuje následek jako akutní depresivní a stresový syndrom potvrzený psychiatrickým pracovištěm (položka 22) a hodnotí jej ve výši 200 bodů. Dne 14. 8. 2015 (pátek) byla žalobkyně uznána pracovní neschopnou, což bylo zaměstnavateli oznámeno telefonicky dne 16. 8. 2015 (neděle), pracovní neschopnost poté trvala do 30. 9. 2015. Dle znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinické psychologie č. 1118 a č. 502/32/2020, ze dne 30. 7. 2020, zpracovaného MUDr. V. H. a PhDr. R. K., trpěla žalobkyně úzkostně depresivní poruchou, nicméně bodové hodnocení bylo provedeno v totožné výši 200 bodů.
15. V průběhu měsíce srpna žalobkyně s žádostí o prošetření události kontaktovala místopředsedu Nezávislého odporového orgánu Policie ČR. Událost byla následně prošetřena odborem kontroly Generálního ředitelství Vězeňské služby ČR a ve formě informace postoupena Generálnímu řediteli Vězeňské služby ČR. Informace je součástí správního spisu pod č. j. VS-6907-2/ČJ-2015-800011-SR a ze závěrů v informaci obsažených vyplývá, že pracovní směny nebyly rozloženy zcela rovnoměrně a bylo možné jejich efektivnější plánování, za což je plně odpovědné vedení věznice. Ke konfrontaci ze dne 7. 8. 2015 informace uvádí, že řešení žádosti žalobkyně způsobem, který zvolil její nadřízený, bylo nevhodné.
16. V informaci z šetření se výslovně uvádí: „Kontrolní orgán hodnotí způsob řešení žádosti nstrm. K. VOVS (velitelem oddělení vězeňské služby) mjr. Ř. (nadřízeným) za nevhodné. Situaci měl řešit pouze s ní, maximálně za přítomnosti dalšího nadřízeného funkcionáře. Nelze jakéhokoli příslušníka, byť by neměl pravdu, vystavovat konfrontaci s dalšími kolegy. Navíc v tomto konkrétním případě se prokázalo, že žádosti nstrm. K., mohl mjr. Ř. vyhovět. Je zcela nepřijatelné, aby příslušník, v tomto případě navíc žena, byl vystaven „grilování“ ze strany jiných kolegů pro své názory. Nstrm. K. byla vystavena konfrontaci s dalšími 7 příslušníky včetně svého nadřízeného. Takovéto jednání neměl mjr. Ř. jako nadřízený funkcionář všech přítomných připustit.“
17. Žalobkyni bylo následně nabídnuto přeložení na jinou směnu případně jiné pracoviště, což žalobkyně odmítla, a došlo k rozhovoru a vzájemnému vysvětlení mezi žalobkyní a ředitelem věznice. V následujících měsících také ve vztahu k nyní projednávané věci došlo k několika rozhovorům mezi ředitelem věznice a nadřízeným, který nebyl v konečném důsledku kázeňsky trestán, došlo však ke zkrácení jeho odměn. V rozhovoru konaném dne 4. 11. 2015 mezi žalobkyní a ředitelem věznice žalobkyně konstatovala, že po návratu z nemocenské se cítí v pořádku a ve službě nemá žádné problémy.
18. Krajský soud v Ostravě již ve věci rozhodoval rozsudkem ze dne 19. 6. 2018, č. j. 22 Ad 10/2017-28, kdy zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2017, č. j. VS-47599-4/ČJ-

2017-80000L-51ODV, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí ředitele Věznice a ústavu pro výkon zabezpečovací detence Vězeňské služby ČR Opava ze dne 29. 3. 2017, č. j. VS -10947-60/ČJ-2017-803220, jímž byla žalobkyni zamítnuta žádost o náhradu škody (dále též souhrnně jako „předchozí řízení“). V předchozím řízení vedly strany spor o to, zda jednání nadřízeného je způsobilé založit odpovědnost vězeňské služby za škodu. Žalovaný ve svém předchozím vyjádření mj. konstatoval, že žalobkyně byla dne 7. 8. 2015 po dobu přibližně 45 minut vystavena výhrůžkám a nevybíravým útokům ze strany spolupracovníků a po prožitém traumatu byla neschopna výkonu služby, ale neboť nadřízený neporušil žádnou právní povinnost, nebyly naplněny podmínky pro vznik odpovědnosti dle zákona o služebním poměru. Krajský soud poté přisvědčil žalobkyni, jelikož jednání nadřízeného ve formě úmyslného jednání proti dobrým mravům je způsobilé založit odpovědnost za škodu dle § 98 odst. 1 zákona o služebním poměru a vrátil žalovanému věc k dalšímu řízení. Žalobkyně nesouhlasila s výsledkem navazujících správních řízení, neboť byl její nárok opětovně zamítnut, a podala nyní projednávanou žalobou.

VI. Právní posouzení

19. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Krajský soud ve věci rozhodl bez jednání v souladu s § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s.
20. Předně krajský soud uvádí, že neshledal rozpor napadeného rozhodnutí s § 181 odst. 4 zákona o služebním poměru, resp. nedostatek obsahu výrokové části, stejně jako u totožně formulované námitky v předchozím řízení. Ačkoli se dle názoru soudu jedná o relikty původní žaloby, neboť k obecně konstatovanému rozporu s daným ustanovením není v současné žalobě uvedena žádná další argumentace, soud se s námitkou vypořádal alespoň tímto způsobem v obecné rovině.
21. Z výše popsaného šetření odboru kontroly generálního ředitelství jednoznačně vyplývá, že na straně nadřízeného žalobkyně, jakožto osoby ve služebním poměru k Vězeňské službě Policie ČR, došlo ke zcela zjevnému selhání při projednávání pracovních záležitostí. Žalobkyně byla dne 7. 8. 2015 nadřízeným přivolána mezi kolegy, z nichž většina byli muži a vystavena verbálnímu konfliktu. Dotčení kolegové byli před příchodem žalobkyně informováni nadřízeným, že žalobkyně kritizovala objem a rozsah jejich pracovních povinností. Bylo proto nutné očekávat, že kolegové budou proti žalobkyni nepřátelsky naladěni (viz 4. odst. na str. 10 prvostupňového rozhodnutí). Žalobkyně o důvodu jejího povolání informována nebyla. Krajský soud dále uvádí, že mezi stranami není pochyb, že škoda žalobkyně je důsledkem výše popsaných událostí. Zároveň není sporný ani rozsah škody a ani skutečnost, že škoda byla způsobena žalobkyni při výkonu služby. Sporný je však úmysl nadřízeného jednat proti dobrým mravům a způsobit žalobkyni škodu.
22. Krajský soud shledal námitky žalobkyně směřující vůči posouzení otázky zavinění důvodné. Žalovaný konstatoval, že nebyl prokázán přímý či nepřímý úmysl, avšak blíže nerozlišil jednotlivé formy a dostatečně se nezabýval naplněním či nenaplněním vědomé a volní složky, příp. srovnáním s následkem nebo lhostejností, čímž vzhledem ke skutkové situaci zatížil řízení vadou.

23. Znění ustanovení § 98 odst. 1 zákona o služebním poměru, které stanovuje podmínky aplikace i pro odstavec 2 téhož ustanovení, lze v nyní projednávané věci obsahově ztotožnit s ustanovením § 265 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů, které v pracovním právu plní v zásadě stejný účel jako dotčené ustanovení služebního zákona. K otázce naplnění předpokladů odpovědnosti za škodu lze odkázat i na žalovaným uvedený rozsudek Nejvyššího soud ČR ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. 21 Cdo 2738/2017: „*O úmyslné jednání proti dobrým mravům, které je předpokladem odpovědnosti zaměstnavatele za škodu podle ustanovení § 265 odst. 1 zák. práce, jde přitom tehdy, jestliže jednatel věděl, že jedná v rozporu s dobrými mravy a že tím může způsobit škodu, a chtěl škodu způsobit (úmysl přímý), nebo tehdy, když jednatel věděl, že jedná v rozporu s dobrými mravy a že tím může způsobit škodu, a pro případ, že ji způsobí, s tím byl srozuměn (úmysl nepřímý).*“
24. Ve vztahu k úmyslu nepřímému uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 8. 2019, č. j. 1 Afs 332/2018-82, že:
„*[z]avinění ve formě úmyslu je dáno tehdy, jestliže jednatel věděl, že svým jednáním může vyvolat určitý právní následek, a chtěl jej vyvolat (úmysl přímý), nebo tehdy, když jednatel věděl, že následek může způsobit, a pro případ, že jej způsobí, s tím byl srozuměn (úmysl nepřímý). Srozumění jednatel se způsobením následku u nepřímého úmyslu vyjadřuje jeho aktivní volní vztah k následku, který není přímým cílem jeho jednání ani nezbytným prostředkem k dosažení jiného jím sledovaného cíle, nýbrž nechtěným (vedlejší) následkem jeho jednání. Jednatel je přitom srozuměn s tím, že dosažení jím sledovaného cíle předpokládá způsobení tohoto následku. Na takové srozumění lze usoudit tehdy, jestliže jednatel nepočítal s žádnou konkrétní okolností, která by mohla následku, který si představoval jako možný, zabránit, nebo jestliže spoléhal jen na okolnosti, které nebyly reálně způsobitelné takovému následku zamezit.*“
25. Zároveň lze obecně aplikovat i závěry rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 11. 11. 2020, sp. zn. 21 Cdo 3046/2020:
„*Pro účely rozlišení vědomé nedbalosti od nepřímého úmyslu je třeba hodnotit, zda důvody, pro které jednatel spoléhá na to, že škodu nezpůsobí, mají charakter takových konkrétních okolností, které sice v posuzovaném případě nezabránily škodě (nešlo o "přiměřené" důvody), které by ale v jiné situaci a za jiných podmínek k tomu reálně způsobitelné být mohly (k tomu srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2014, sp. zn. 21 Cdo 2811/2013, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, pod publikačním číslem 24/2015, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5. 2. 2004, sp. zn. 21 Cdo 1059/2003).*
Protože zavinění je projevem psychického (vnitřního) vztahu zaměstnance k jeho jednání a k následkům jeho jednání, nemůže být - stejně jako všechny projevy psychického (vnitřního) života lidí - samo o sobě předmětem dokazování. Způsobitelným předmětem dokazování mohou být pouze skutečnosti (jevy) vnějšího světa; to platí rovněž o dokazování zavinění zaměstnance jakožto předpokladu obecné odpovědnosti zaměstnance za škodu podle ustanovení § 250 zákoníku práce. Má-li tedy být v občanském soudním řízení prokázáno zavinění zaměstnance ve smyslu ustanovení § 250 odst. 3 zákoníku práce, z uvedeného vyplývá, že se tak může stát jen nepřímo, a to prokázáním takových skutečností, jejichž prostřednictvím se psychický (vnitřní) vztah zaměstnance k jeho jednání a k následkům jeho jednání projevuje navenek, tedy - řečeno jinak - prokázáním skutečností, z nichž lze dovodit, zda zaměstnanec chtěl svým protiprávním jednáním způsobit škodu a zda věděl, že svým protiprávním jednáním může způsobit škodu, popřípadě zda o tom vzhledem k okolnostem a ke svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Skutečnostmi, v nichž se projevuje psychický (vnitřní) vztah zaměstnance k jeho jednání a k

následkům jeho jednání (škodě), jsou zejména okolnosti škodní události, tedy okolnosti, za nichž došlo k protiprávnímu jednání zaměstnance a ke škodě (k tomu srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2015, sp. zn. 21 Cdo 4238/2014).

Vědomá nedbalost se shoduje s nepřímým úmyslem v intelektuální složce, ale oproti eventuálnímu úmyslu zde chybí volní složka vyjádřená srozuměním. Při vědomé nedbalosti zaměstnanec ví, že může způsobit škodlivý následek, avšak nechce ho způsobit, ani s jeho způsobením není srozuměn; naopak, spoléhá na to, že ho nezpůsobí. Při rozhraničování vědomé nedbalosti od nepřímého úmyslu je třeba hodnotit, zda důvody, pro které zaměstnanec spoléhá, že následek nezpůsobí, mají charakter dostatečných důvodů, za něž je možno považovat jen takové důvody, které sice v posuzovaném případě nezabránily škodlivému následku, ale v jiné situaci a za jiných podmínek by k tomu mohly být reálně způsobilé. Nejde tedy o spoléhání se na náhodu. Tam, kde zaměstnanec spoléhá jen na "šťastnou" náhodu, nejedná ve vědomé nedbalosti, ale v nepřímém úmyslu. Na srozumění u nepřímého úmyslu lze usuzovat především z toho, že zaměstnanec nepočítal se žádnou konkrétní okolností, která by mohla zabránit následku, který si zaměstnanec představoval jako možný, a to ať už by šlo o jeho vlastní zásah, nebo o zásah někoho jiného (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 4. 2016, sp. zn. 21 Cdo 4956/2015).“

26. Nadřízenému žalobkyně se muselo jevit jako minimálně možné (intelektuální složka), že vytvořením nepřívětivé konfrontační situace, při které je žalobkyně *de facto* donucena vznést námitku směřující proti organizaci pracovních směn za přítomnosti kolegů, kteří jsou předem informováni, že byli z její strany kritizováni, lze přivodit depresi či stavy úzkosti, tedy psychickou újmu (resp. „škodou“ v terminologii zákona o služebním poměru), která v konečném důsledku způsobí stav pracovní neschopnosti. A to i vzhledem k jeho vzdělání a manažerské funkci, jak uvádí žalobkyně. Tato skutečnost však nebyla ze strany žalovaného dostatečně odůvodněna ani vyvrácena.
27. Žalovaný je přesvědčen, že se nepodařilo prokázat, že by vedoucí oddělení byl s možným následkem srozuměn (volní složka). Krajský soud má za to, že za současné procesní a skutkové situace nelze bez dalšího učinit závěr o absenci volní složky, neboť taková právní úvaha nemá oporu v provedeném dokazování. Z provedeného dokazování nevyplývá, že by nadřízený spoléhal, že z nějakého konkrétního důvodu škoda žalobkyni nevznikne, naopak jeho postup implikuje spíše závěr lhostejnosti ke způsobené škodě. Dle citované judikatury je nutno rozvést, jaké jsou konkrétní okolnosti, pro které nadřízený spoléhal, že škoda nevznikne, resp. že konfrontace nevyvolá v žalobkyni depresi, a zdali se jedná o okolnosti, na které spoléhati lze či nelze. Pakliže správní orgán dospěje k závěru, že zde nejsou žádné okolnosti či okolnosti relevantní, na základě nichž by nadřízený mohl spoléhat, že žalobkyni škoda v takto vysoce stresové situaci nevznikne, nemůže dospět k jinému závěru, než že je naplněna i volní složka úmyslu (nepřímého). V napadeném i prvostupňovém rozhodnutí je uvedeno toliko, že cílem jednání nadřízeného bylo „rychlé vyřízení situace“, z této okolnosti však nelze dovodit jakékoli právně relevantní závěry k otázce zavinění.
28. Jestliže v následujícím správním řízení dojde správní orgán k závěru, že žalobkyně rovněž nese částečnou odpovědnost za škodu, tedy za způsob, jakým probíhalo jednání, v důsledku kterého došlo k její pracovní neschopnosti, je nezbytné, aby tuto odpovědnost správně a dostatečně odůvodnil vzhledem ke konkrétní místní a časové situaci a posoudil, zda se žalobkyně nepodílela na vzniku škody pouze zanedbatelně.

29. Závěrem soud opětovně konstatuje, že na uplatněný nárok na náhradu škody nemá vliv, zda z šetření vyplynula odpovědnost nadřízeného za kázeňský přestupek či nikoliv, podstatné je, zda ke škodě došlo v důsledku porušení povinnosti jako takové. Zcela stejný závěr pak lze učinit i v případě osobního usmíření mezi nadřízeným a žalobkyní, ze kterého není patrný žádný krok žalobkyně směřující k vzdání se nároku na náhradu škody.

VII. Závěr a náklady řízení

30. Krajský soud dospěl k závěru, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu v provedeném dokazování, a zároveň napadené rozhodnutí trpí vadou, která v důsledku způsobuje jeho nezákonnost, a tudíž je dán důvod pro jeho zrušení podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s.
31. Z uvedených důvodů napadené rozhodnutí soud zrušil a věc v souladu s ustanovením § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
32. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobkyně byla v řízení procesně úspěšná a vzniklo jí tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně tvoří:
a) zaplacený soudní poplatek		3 000 Kč
b) náklady právního zastoupení advokátem		
)		
l) odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 3 100 Kč / úkon při těchto úkonech právní služby:		
1) převzetí a příprava zastoupení	§ 7, § 9 odst. 4 písm. d)	
2) sepsání návrhu ve věci samé	§ 11 odst. 1 písm. a) a d)	
3) replika ze dne 15. 11. 2021	vyhl. č. 177/1996 Sb.	9 300 Kč
l) paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč / úkon při úkonech právní pomoci vypočtených pod písm. l)	§ 13 odst. 4
vyhl. č. 177/1996 Sb.	900 Kč
l) DPH 21 % z částek uvedených pod l) – l)	§ 57 odst. 2 s.ř.s.	2 142 Kč
Celkem		15 342 Kč

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o. s. ř.“) k rukám advokáta, který žalobkyni v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 24. února 2022

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu